

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Cap. XXVI. Prosequitur eandem[m] materia[m]; & narrat quænam[m] sibi hac
in re timore[m] abstulerint, ipsa[m]q[ue] credere facere[n]t, no[n] esse
nisi bonu[m] spiritu[m] qui cu[m] ipsa loqueretur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

Secus has cacodæmon veritates fugit, quam nos pestem virulentissimam. nam diligit mendacium, in quo ipsum est mendacium; nec vllum cum eo, qui in veritate ambulat, inibit pactum aut commercium: sed, cū mentem & intellectum alicuius obnubilatum cernit, omnimodis collaborat, ut & oculos ei eruat, & planè cæcum reddat. Si quem enim iam ita cæcum videat, ut is se in rebus vanis quietem inuenturū putet. (nam omnes mūdibuius res ita vanæ sunt, ut non nisi puerilia crepundia & nugæ esse videantur) quamprimum aduertit, huiusmodi hominem merum esse puerum, cum nimirum puerorum more viuat; vnde mox audaciam & animos concepit, ad cum eo, non iam semel, sed sæpius luctandum. Faxit Deus, de horum numero ipsa non sim, sed gratiam Maiestas ipsius, quaeso, mihi det, qua mediante, id quietem esse existimem, quod verè quies est; id honorem, quod verè honor est; hoc delectabile, quod verè delectabile est, & non vice versa, ac tum dæmones omnes explodam, & flocci faciam; immo potius ipsi me timebunt. Non intelligo hunc timendi modum, ut dicamus, *diabolus, diabolus*; cum dicere possimus, *Deus, Deus*, acque ita ei timorem incutere: scimus enim iam tum; illum, nisi Dominus id ei permittat, se ne mouere quidem posse. Quid sibi vult hoc: quod fallaciam plus metuum eos, qui Dæmonem ita metuunt, quam ipsum meterear: Nam ipse nullum profus inferre mihi damnum potest; at hi, presertim si Confessarij sint, hominem mirè turbant & inquietant. Equidem per multos annos tantas hac in re pertuli molestias, ut etiam nū mecum ipsa miter, quomodo eas ferre potuerim. Benedictus sit Dominus, qui ita me re ipsa fortem reddidit. Amen.

CAPVT XXVI.

EANDEM MATERIAM PROSEQVITVR, ET NARRAT
 quam sibi hac in re timorè abstulerim, ipsamque credere facerent, non esse nisi bonum spiritum, qui cum ipsa loqueretur.

VNAM de primarijs ac maximis, quas à Deo accepi gratijs hanc esse puto, generositatem & animos, quos mihi contra cacodæmones dedit. Damnosissimum quippè maximeque impertinens est, animi ignauiam & metulosam esse, & aliud quid, præterquam Dei offensam vereri. Nam cum omnipotentem Regem & Dominum ita potentem habeamus, ut omnia possit & omnes sibi subijciat, nullam omnino timendi occasionem habemus, si modo (vti dixi) in veritate & sincerè, & magna cum conscientia puritate coram eius Maiestate ambulemus. Ad hoc vellem (sicuti dixi) omnem quicumque est timorem habere, ne videat.

S. M. Teresa Opera. Y licet

Diabolus
 audacia
 cum videt
 subit
 Empa-
 uidum.

Dei nomē
 Damones
 percussit,
 omnemq;
 nobis timorem
 auferens.

Magna
 Dei gratia
 est habere
 robur contra
 Dæmones.

S.
 Heresia

Opera
 N. VI
 165

licet aliquam in te offendam illum, qui hoc ipso momento nos de-
 & ad nihilum redigere potest: nam si Maieſtatem eius amicam & pro-
 tiam habeamus, omnes aduerſarij noſtri, manibus iunctis velut impo-
 ces coram nobis ſe humiliabunt. Dicit ad hoc quis, id ita quidem
 ſed quænam anima ita rectè & ſincerè viuet, vt Deo placeat in om-
 bus, & propterea facta ſecurior, nihil omnino metuat? Certè non
 nam nimis quam improba, & inutilis eſt, ac mille miſerij, & inſirmi-
 bus obnoxia, vt Deus Optimus Max. non ita ſe erga reos gerit, vt ho-
 nes ſolent, nouit quippè imbecillitatem noſtram. Sed anima, cuius
 bus è ſignis & coniecturis colligere in ſeipſa poteſt, an ipſum ſin-
 reque diligat: amor enim in illis quæ ad hunc ſtatum peruenerunt,
 eſt diſſimularus & reſtus, vt in principio, ſed admodum imperuolens
 ardens hæ Dei videndi deſiderium in ſe ſentiunt, vt infra vberius
 dam, aut iam ſupra commemorauimus. Hinc omnia hominem cruciant,
 gunt, torquêt, niſi aut cum Deo, aut propter Deum ferantur, omnia
 que quies eum inquietat, quod ſe à vera & propria ſua quiete abſol-
 tnat. Proinde res manifeſta eſt, & quæ, ſicuti dictum eſt, diſſimularus
 que non procedit.

*Status in
 quo amor
 non eſt
 diſſimu-
 latus.*

Quodam tempore, cum me magnis tribulationibus, atq; varijs
 rum oblocutionibus, certo quodam in negotio, quod poſtea referam,
 quo tum vniuerſam ciuitatem in qua imprefentiarum ago, tum vni-
 ſum Ordinem repugnantem, & aduerſantem habui, oppreſſam ceruicem
 & magna ſane in anguſtia, nec immeritò, verſarer, factum eſt vt
 Dominus vocibus compellaret. *Quid times? an nescis me Omnipotentem?*
 ro tantum in me robur ortum eſt, vt, quo ei poſſem ſeruire, etiam ad
 perdifficiles res de nouo egrediendas animata fuerim, eſto etiam
 mihi inde ſequi moleſtia, & nouam illam patien- di materiam mihi dante
 buiſſent. Hoc vero accidit mihi toties vt numerum dicere non poſ-
 ſepe quoque me increpauit, quin etiam modo increpat, cum in alijs
 imperfectiones incido; & quidem verbis tam acerbis, vt ſatis ea
 animam quandam in nihilum redigendam; tantæ ſaltem ſunt effica-
 & tam potentia, vt ipſa ſe corrigat: nam, ſicut ſupra dixi, Maieſtas
 conſilium dat iuxta ac remedium. Aliàs præterita peccata mihi in
 moriam reducit, ac tum præſertim, cum ſingularem aliquam tribu-
 tiam dare vult, ad eò vt ſe iam anima verè coram illius tribunali con-
 te putet: veritas quippè tam clarè & liquidò ei ob oculos ibi ponitur,
 quo ſeſe referat, proſus ignoret: ſubinde pericula quædam, tum
 tum alijs impendentia, nec non alias res futuras, tribus aut quatuor
 quam contingerent annis mihi præſignificauit; quæ omnia, exactè
 & quæ

*Verba Do-
 mini ad
 S. M.*

*Nec non
 reprehen-
 ſiones.*

hanc euenerunt; quorum nonnulla postea fortassis referam. Adeo vt tam multa signa sint; e quibus queat colligi, an Deus sit qui loquitur, vt neque id ignorare posse putem. Omnium verò tutissimum est, sicuti scripsi mihi Dominus signifi cavit, vt totam animam & omnes quas à Deo accipimus gratias, Confessario aperire non vereamur: is autem doctus sit oportet, nostrum verò est, in omnibus morem gerere. hoc autem ipsa facio, & nisi facerem, quietem non haberem; neque enim consultum est, nos mulieres plenam quiete frui, cum & indocti simus, & nullum omnino hinc commodum, at ingens sequatur commodum. Et hoc valde frequenter mihi contingit. Quodam tempore Confessarium habui, qui vixit me mortificationibus exercebat, & subinde etiam affligebat, & mirum in modum me identidem diuexabat: nullam quippe mihi quietem indagebat, atque hic meo iudicio fuit, qui plus quam alij me in via spiritus admittit; & licet magnopere eum diligerem, subinde tamen ad eum relinquendum tentabar; credebam namque eas, quas mihi causabat molestias & afflictiones, impedimento esse, quo minus orationi possem insistere. Quotiescunq; autem hoc facere proponebam, statim interius Domino loquente monebar, id ne facerem, idque tam aspera & acri cum reprehensione, vt illius verba magis cor meum discinderent, quam omnes, quas mihi Confessarius inferebat, molestias. Aliquando, graue mihi erat, quod hinc quidem interrogaret, illinc verò reprehenderet. Et sane sic mecum fieri oportet, prout quidem voluntas mea parum flexa & morigera erat; semel Dominus mihi dixit, me verè obedientem non esse, quam diu non proponerem & paratam esse pati; sed oculos conijcerem in id, quod ipse nostri causa passus esset, & tunc mihi omnia quam facillima visum iri. Alius porro Confessarius, is etiam mihi dixit, qui in initio confessionem meam exceperat mihi quodam tempore conuincit, vt, quando quidem iam notissimum erat, spiritum bonum in me operari non potest, nisi post hac tacerem, & nemini quidquam de eo dicerem, quod meum in alio silentio premerem & celare. Non displicebat hoc satis esse Confessario mihi: nam quoties Confessario meo hisce de rebus loquebar, aut effugere me mihi id graue erat & tanto me rubore suffundebat, vt maiorem aliam in hisce declarandis, quam in grauibus peccatis aperiendis, diffidulam sentirem; & maximè, cum singulares quedam gratia declaranda erant, putabam enim illos mihi non credituros, meque audientiali confessorio in libro fore. Hoc autem malè me habebat, quod magnaliu & mirabili ponitur Dei quedam mihi hoc videretur esse irreuerentia & vilipendiū: ideoque, cum hanc silentio inuoluere maluissimè. Tunc demum intellexi, valde mihi quatuordecim Confessarium illum meum in hoc consuluisse, neque vllatenus debere me quidquam celare eum, quo vt Confessario vtor; hoc namque longè tutissimum esse, & secus si agerem, fieri posse, vt illuderet aliquando,

Confessarium se mortificationem desiderat cogitans

Omnia facit totum, qui Dominus labores considerat.

Illusionem quantum sit periculum,

S. Heresia

Opera
N. VII
167

X 2 & deci-

& deciperet. Quotiescunque Dominus mihi in oratione aliquid faciendum mandabat, Confessarius autem id fieri nolebat: Dominus, cum eum postea recurrerem, ut obedirem Confessario, iubebat: ac Mater eius, ipsius deinde mentem immutabat, ut iam id mihi iniungeret, quod Dominus ante fieri iusserat.

Cum quodam tempore multi libri Hispanici nobis iussu Superiorum, auferrentur, legiq; vetarentur; satis hoc mihi graue visum est, quod essent nonnulli erga quorum lectionem maximè afficiebar, & quod amplius legere vetitum erat, quod solum latinè eos legere fas esset. Vnde mihi Dominus ait, *ne hoc te cruciet; nam ego dabo tibi librum viuentem.* Nihil habueram: at non multo post, quid sibi id veller facile intellexi, nam tam

*Dominus.
Matri li-
brum vi-
uentem
promittit.*

recogitandi, & ea quæ coram videbam, meditandi materiam habebam, & tantum mihi Dominus, in me omnimodis erudienda, amorem habuit, ut, aut valdè parum aut propè nihil opus habuerim libris? Mater ipsius verus ille liber fuit, in quo veritates legi: benedictus autem ille liber, qui, quæ legenda & facienda sunt, ita memoriae imprimi, ut ea non la eradere possit obliuio. Etenim quis, quæso, Dominum plagis ac numeribus coopertum, & persecutionibus vexatum & exagitatum conspiciet, & illas non complectetur, amabit & ambiet? quis item eius præparatam, quam sibi seruientibus præparat, vel aliquam tantum partem videbit, & non simul intelliget, quodcunque aut facere, aut pati possumus, nihil penitus esse, cum tam amplum pro eo præmium expectamus? quis tormenta damnatorum conspiciens, sibi non persuadet, omnia quæ in terra sunt tormenta, eum illis comparata delicias potius gaudia esse; nec non simul agnoscat, quot Domino nominibus restrictus sit, quod se toties ab illo loco liberarit? At quoniam patet Deo fauente, de horum nonnullis, pluribus agam, ideo in vitæ serie referenda pergere cupio. Utinam verò in ijs quæ dixi, satis me clarare potuerim: crediderim autem, cum qui vel aliquam horum experientiam habebit, non solum hæc intellecturum, sed & confessurum me aliqua saltem in re veritatem dixisse; ei autem qui experientiam non habebit; si omnia hæc, mera deliramenta & mœnia aniles videri minimè mirarer. Satis porro est, quo ille propter iudiciū hoc culpa careat, quod ego sim quæ hæc dico; equidem à parte mea eum qui ita censeat, culpæ non imputabo. Det mihi Deus, ut saltem

voluntate ipsius adimplenda non erem. Amen.